

Kenyérszaporítás 1-15.

¹Mindezek után Jézus Galilea, azaz Tibériás tengerén túlra ment. ²Nagy sokaság követte őt, mert látták a csodajeleket, amelyeket a betegeken művelt. ³Jézus fölment a hegyre, és leült ott tanítványaival. ⁴Közel volt a Húsvét, a zsidók ünnepe. ⁵Amikor Jézus fölemelte szemét és látta, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, megkérdezte Fülöptől: »Honnan veszünk kenyeret, hogy ehessenek?« ⁶Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert ő maga tudta, mit akar tenni. ⁷Fülöp azt felelte neki: »Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindegyiknek csak valami kevés jusson.« ⁸A tanítványok egyike, András, Simon Péter testvére így szólt: ⁹»Van itt egy fiú, akinek van öt árpakenyere és két hala. De mi ez ennyinek?« ¹⁰Jézus erre azt mondta: »Telepítsétek le az embereket!« Sok fű volt azon a helyen. Letelepettek tehát; a férfiak szám szerint mintegy ötezen voltak. ¹¹Jézus pedig fogta a kenyereket, hálát adott, és szétosztotta a letelepülteknek. Ugyanígy a halakból is adott, amennyit akartak. ¹²Miután jóllaktak, azt mondta tanítványainak: »Szedjétek föl a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen!« ¹³Összeszedték tehát, és az öt árpakenyér darabjaiból, ami megmaradt az étkezők után, tizenkét kosarat töltöttek meg. ¹⁴Az emberek pedig, látva a csodajeleket, amelyet művelt, azt mondták: »Bizonyára ez az a próféta, aki eljön a világra!« ¹⁵Amikor Jézus észrevette, hogy arra készülnek, hogy megragadják és királlyá tegyék, ismét visszavonult a hegyre, egészen egyedül.

Jézus a vízen jár 16-21.

¹⁶Miután beesteledett, tanítványai lementek a tengerre. ¹⁷Beszálltak a bárkába, és elindultak a tengeren túlra, Kafarnaumba. Besötétedett már, de Jézus még mindig nem ment oda hozzájuk. ¹⁸Mivel nagy szél támadt, a tenger háborgott. ¹⁹Amikor mintegy huszonöt vagy harminc stádiumnyira hajóztak, látták, hogy Jézus a tengeren járva a bárkához közeledik, és megrémültek. ²⁰Ő pedig így szólt hozzájuk: »Én vagyok, ne féljete!« ²¹Fel akarták őt venni a bárkába, de a bárka azonnal a parthoz érkezett, ahová tartottak.

Párbeszéd a mennyei kenyérről 22-59.

²²Másnap a tömeg, amely a tengeren túl állt, észrevette, hogy csak egy bárka volt ott, és hogy Jézus nem szállt be tanítványaival a bárkába, a tanítványai egyedül távoztak el. ²³Jöttek viszont Tibériásból más bárkák annak a helynek a közelébe, ahol a kenyeret ették, miután az Úr hálát adott. ²⁴Amikor tehát a sokaság meglátta, hogy nincs ott sem Jézus, sem a tanítványai, beszálltak a bárkákba, és Jézust keresve Kafarnaumba mentek.

a) ²⁵Amikor megtalálták őt a tengeren túl, azt mondták neki: »Rabbi, mikor jöttél ide?« ²⁶Jézus azt felelte: »Bizony, bizony mondom nektek: Kerestek engem, de nem azért, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. ²⁷Ne azért az eledelért fáradozzatok, amely veszendő, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek. Őt ugyanis az Atyaisten jelölte meg.«

b) ²⁸Erre azt kérdezték tőle: »Mit tegyünk, hogy Isten tetteit cselekedjük?« ²⁹Jézus azt felelte: »Isten tette az, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.«

c) ³⁰Erre megkérdezték tőle: »Milyen jelet viszel végbe, hogy lássuk és higgyünk neked? Mit cselekszel?« ³¹Atyáink mannat ettek a pusztában, amint írva van: *'A mennyből adott nekik kenyeret*

enni'«. (Kiv 16,4) ³²Jézus ezt válaszolta: »Bizony, bizony mondom nektek: Nem Mózes adott nektek mennyből való kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyből való kenyeret. ³³Mert az Isten kenyere az, amely a mennyből szállott le, és életet ad a világnak.«

d) ³⁴Ekkor azt mondták neki: »Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!« ³⁵Jézus azt felelte nekik: »Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem fog éhezni, és aki bennem hisz, sohasem szomjazik meg. ³⁶De mondtam nektek, hogy bár láttatok engem, mégsem hisztek. ³⁷Mindenki, akit nekem ad az Atya, hozzám jön, és aki hozzám jön, nem utasítom el, ³⁸mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki küldött engem. ³⁹Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy el ne veszítsek semmit abból, amit nekem adott, hanem föltámasszam azt az utolsó napon. ⁴⁰Mert Atyám akarata az, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen; és én feltámasztom őt az utolsó napon.«

e) ⁴¹A zsidók ekkor zúgolódni kezdtek ellene, mivel azt mondta: »Én vagyok a kenyér, aki a mennyből szálltam alá«, ⁴²és azt mondták: »Nem Jézus ez, József fia, akinek ismerjük apját és anyját? Hogyan mondja most: 'A mennyből szálltam alá'?« ⁴³Jézus azt válaszolta nekik: »Ne zúgolódjatok egymás közt! ⁴⁴Senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya, aki engem küldött, nem vonzza; és én feltámasztom őt az utolsó napon. ⁴⁵Meg van írva a prófétáknál: '*Mindnyájan Isten tanítványai lesznek*'. Mindaz, aki az Atyát hallgatta és elfogadta tanítását, hozzám jön. (Iz 54,13) ⁴⁶Nem mintha az Atyát látta volna valaki: csak az látta az Atyát, aki Istentől való. ⁴⁷Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz, annak örök élete van. ⁴⁸Én vagyok az élet kenyere. ⁴⁹Atyáitok mannákat ettek a pusztában és meghaltak. ⁵⁰Ez a mennyből alászállott kenyér, hogy aki ebből eszik, ne haljon meg. ⁵¹Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá. Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. A kenyér pedig, amelyet majd én adok, az én testem a világ életéért.«

f) ⁵²Vitkozni kezdtek erre a zsidók egymás közt, és ezt kérdezték: »Hogyan adhatja ez testét eledelül nekünk?« ⁵³Jézus azt felelte nekik: »Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek. ⁵⁴Aki eszi az én testemet, és issza az én vére, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. ⁵⁵Mert az én testem valóságos étel, és az én vérem valóságos ital. ⁵⁶Aki eszi az én testemet, és issza az én vére, az bennem marad, és én őbenne. ⁵⁷Amint engem küldött az élő Atya, és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, az is általam él. ⁵⁸Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá. Nem olyan, mint amit az atyák ettek és meghaltak; aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog.« ⁵⁹Ezeket mondta Kafarnaumban, amikor a zsinagógában tanított.

Jézus szavainak hatása 60-71.

⁶⁰Amikor ezt meghallották, a tanítványai közül sokan azt mondták: »Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja ezt?« ⁶¹Jézus tudta magában, hogy tanítványai emiatt zúgolódnak, ezért azt mondta nekik: »Megbotránkoztat ez titeket? ⁶²Hát ha majd látjátok az Emberfiát fölmenni oda, ahol azelőtt volt? ⁶³A Lélek az, ami él, a test nem használ semmit. Az igék, amelyeket én mondtam nektek, Lélek és élet. ⁶⁴De vannak közületek egyesek, akik nem hisznek.« Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és hogy ki fogja őt elárulni. ⁶⁵Majd hozzátette: »Ezért mondtam nektek: Senki nem jöhet hozzám, hacsak az Atya meg nem adja neki.«

⁶⁶Ettől fogva a tanítványai közül sokan visszahúzódtak, és már nem jártak vele. ⁶⁷Jézus azért így szólt a tizenkettőhöz: »Talán ti is el akartok menni?« ⁶⁸Simon Péter azt felelte: »Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi a tieid. ⁶⁹Mi hittünk, és megismertük, hogy te vagy az Isten Szentje.«

⁷⁰Jézus azt felelte nekik: »Nem tizenkettőt választottam ki közületek? Egy közületek mégis ördög.«

⁷¹Ezt pedig Júdásra, az iskarióti Simon fiára értette, mert ez árulója lett, egy a tizenkettő közül.